

8. Mar. 1971

FAKTA

Dato:

8. Mar. 1971

Sidetæl:

Notes 70-71 bd 7 s. 127-135

" - Kun man i kun elste ver-
- den, Kun i lunde cøgte i den
om os selv "

" Den diorupsiske " er ikke langge
en kunstner, han er de kunst-
- vork "

" - det væsentlige ved pensere er
dets absolute vordeløst hed "

" Hvad bærnet ved bevidst, og
hvad den voksne ved ubevidst,
er, at i kun er legeme "

Vence.

8-3-71.

Det pimer mig selvsagt
at være inde i den re uproductive
periode, men den er jo nu den
anden side konsoleringen af de
prægede over kom to arbejde.
For jo har ønsket det stærke
i den situation ikke at kunne

du ve' muligt. At sevre dette al
mude og tegne skal mig helt
fremmed (for øjeblikket i hovedsag) ¹⁹²⁷
er ikke saa gængs på vel and-
-og muligt af en befridte, det
er derimod at der ikke er
mogen som har tuset den ne
virksomheds plads, at is op-
-dager at uden for kunstens egent-
-lig i hke har nogen interesse.

Det vilde jo være helt iorden
hvis jo kunne producere kunst i
traditionel personel, men det er
jo det is ikke kan.

Jeg har efterhånden forest brygget
saa mange indlign og med
den (traditionelle) kunstneriske hilt-
-sornhed, at den er blevet umoi-
-liggjort. Var der saa blot noget
an det is havde en selvandig
lyst til at traste mig over, lig
mogen hvad - men det er der
ikke, og det piner mig.

Er is noget helt det?

Marcel Duchamp havde dog
straks villet at traste sig over.

Mouste er is noget til at
pæn h2 hver is man god en
langsom vandebj, d'ed i mogle
eller radikalt forandre min

til verden. Jeg forsøger lidt i denne
retning ved min interesse for
Yoga, Zen og andre esoterisk, reli-
giøse områder, men der står
mig endnu ikke klart hvor alvorligt
hvor dybt gørende jeg kan tage dis-
se studier, om de ikke kun er
et fordrillet fløjfarses for de egent-
lige problemer (f. eks. seksuelle og
den manglende produktivitet).
De fleste jeg kender har en eller
anden mere eller mindre lysel
lidenskab noget de er besejret
af - det har jeg ikke.
Det kan selv fulgt være en be-
scættelse som de søger ind i for
at undgå at tage stilling til de
indvirkende problemer, som måske skel-
de jeg var glad for at jeg ikke
er offer for en sådan besættelse
- jeg befinder mig ved det mid-
-punkt hvor man ~~indtænker~~ vil-
-ly må til at tænke for sig.
Det er i kraft ved spørgsmålet:
hvod skal jeg gøre med resten
af mit liv? Måske har kæmpe
for mig været en tung fløj-
fars for andre livs spørgsmålet?
Måske er jeg ved at miste mig
sej og har derved den sidste

Chance for at virkelig finde
mig selv?
For har jo, der måske af mit
liv produceret mig gennem
andre og meget sjældent helt-
ud fra mig selv, det er vel
også det jeg nu peger på, det
er lidt prædskillende langsg, at
producerer som kunsthistorik og
ikke i første række som sig
selv. Derfor er den situation
jag nu står i, jeg ikke ser
så forklarlig, for jeg har
fundet mig selv som jeg er
ikke producerer. Derfor mere
produktivitet skæbne af sig
selv ind til man ved, hvem
man er og hvad det er, for et
grundlag man skal producere
ud fra. Man kan ikke instruere
-for gøre sig selv til et permanent
forvandlede nummer. At vide
hvem man er lidt for først
og sidst sig lidt om det at erkende
og hvad man tænker, hvad man
gør og acceptere det i stedet
-for at tænke det, og især
tænke det i forhold til andre
dones tanker, ideer og præstillinger.

Det er jo den mür man hele
tiden skæder pønden i med at
man vinder i stedet for at er-
-kønde: Sou dan og Sou dan er det
og ikke hele tiden kanter for hvordan
of man, eller andre, synes det skulle være.
Det er et mange hovedide at hoppe
man der skal kæmpe, at hoved
hæder succes og det er det største
og forligste, at andet hæder i god,
"et tredie hæder krampromiel" og
man skal jo love" at tjene hæder
de smø, og store personlige men-
-roger, at jante hæder trosten
og/er anerkendelse (mor og jans ros).

Det er en kamp for liv og
død man skal ud kæmpe med
dette uhyre og Chan come for at
man kæmpes er store.

Det fulder mig ind, hvis man
skal uddrage den de kulje på arbejds-
-områder, at det begynder som
jo har sløges med, først og alt under-
-trykke, udrydde i mange, mange
år, nemlig æstetikken repræsenterer
mange flere psykologiske, ubevidste
aspekter end jo for hvor vort
hel er øger.

Æstetikken repræsenterer kunsten
kontra livet, det autoritære,

regelrette, forældrene (og som er-
-s tudning for dem Alsel 7 år-
-son) der repræsentation min egen
prøft eller manglende evne til
direkte kontakt med livet,
min oration, min selvsæl angst,
min de passive kvindelig værd,
de til flængsked o.s.v. For det del
og de hste repræsentation klasse og
mange andre ting for mig har
på det som end helt aggressivt
og dermed drindende for hotel til
der, ved at be kæmpe æstet-
-litteratur bekæmper på mine egne
neuroner.

En Geestson sagde en gang noget
på hukster meget tydeligt "det er
på i virkeligheden skide æstetik"
på hukster det selv fulgelyt præd
det ramte noget meget con-
-trakt, et af mit punkt.

For måske er på skide æstetik,
men til ikke er handle det, hvor-
-for det er blevet en neurone

og mødet for mine aggressioner.
En af de mere selvindtænksomme
grundl til at på ikke til akcept-
-terer mig selv som skide æstetik
er at det er uproprietært som
a vant-gundist at være æstetik

fordi man ~~er~~ i sin gennem dadas
og Surrealismen er blevet indtaget
i historien med at det var faktisk
at være estetisk. Hvis man
derfor ville anerkendes af det
modernistiske fællesskab snarere
man af Sverige en del af sig
sagt, og helst meget vildt om
(hvad er da også her efter)
nemlig det æstetiske.
Man bliver mere og mere klar
over hvor stærk en forklæmmelse
ind i definitionen modernismen
har udgjort, i hvor høj grad
den har formået at gøre en
præcis om over for begreber som
ikke for var problematiske.
Jeg er ikke sikker på at en
undersøgelse af alle de betydne-
fulde modernistiske Malerier
Mondrian, Duchamp, Schwitters,
Brauneri, Seurat ville gøre
det der resultat at det de
essentielle ville var det æstetiske,
men en anden æstetik end
den traditionelle. Selv hvor de
lærte mest højeste ind i
æstetikken, blev det æstetiske
dagens arbejdes resultat.
Medens jeg nu har skrevet denne

Sådan mig har jeg selv følt sig i alle
kun med lude var at tænke
på, om jeg ikke foresår at
skrive et alibi for min
egen tilkomning til skildren
ved at drøge disse navne
ind i myk mentation.
Selv følt sig - jeg skal høre
mit gamle danske element tage
logisk nok ved at finde
fuld, og hos dem egne hver
som svare til mine egne.
Dette viser igen hver kulturel
en sædvanlig autorisering er,
for man vælger kunstnere
som har noget i sig som
man selv har, det man selv
højeste hos dem er det hver
man egen kender sig selv. Det
er med andre ord i alle noget
nået man finder, man noget
som i forvejen brøde i en
og som man nu ved opkom-
-delser i en "stør" kunstner
for autoriseret. Hvor sagt der
er i alle noget at tænke, eller
lære, af andre, man er den
man er, og den man er, er
det eneste man kan finde og
forstå hos andre. Hvor gerne

man end ville - for sig selv
Så kan man ikke, de forsøger
man efter har prøvet selv sig
til neurosen som vanskaly efter
selvbehandling.

Vence

10-3-77.

Det a-forkerte spejlsmaal
is stiller mig selv, en forkert
problematik is beskæftiger mig
med. Jeg beskæftiger mig med
forskellige kunstnere leds mig
af det ~~kan~~ kunstneriske per-
-blemm, en Marcel Duchamp,
Mondrian, AD Reinhardt, og
mere perifert Carl Andre, Dali,
Kosuth, Warhol u.s.v.
Det spejlsmaal is stiller er
hvilke af disse kunstnere leds-
-ning der er den rigtige, og
et sådant spejlsmaal
kan jo aldrig besvares for
hver kunstner er dets egen
ledsning selv/etgely den
rigtige - sou ingen kan være
principielt rigtige end den
anden. Ingen af deres leds-
-ninger kan være min, is